

Moustafa uit Syrë en vrijwilliger Karin: Gelijke harten

De Syrische Moustafa (46) en de Nederlandse Karin (36) vertellen op scholen het verhaal van vluchtelingen. Maar het bevlogen voorlichtingskoppel kan het op persoonlijk vlak óók goed vinden. 'Jij werkt vanuit je hart, ik werk vanuit mijn hart. Dat is wat ons bindt.'

- **Als mens zien**

Dat ze elkaar nog maar vier maanden kennen, verbaast het koppel zelf ook. Moustafa: 'Het is best moeilijk voor mij om Nederlandse vrienden te vinden. Veel Nederlanders hebben het gevoel dat ze buitenlanders moeten helpen, maar dat wil ik niet. Ze moeten mij zien als mens. Karin doet dat, daarom vind ik het zo fijn met haar. Ze is niet alleen een collega, ze is echt een vriendin geworden.'

Mohammed (42) uit Syrië: 'Ik moet tien maanden wachten op mijn procedure'

Door een personeelstekort bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) zijn de wachttijden voor de start van de asielpcedure opgelopen van enkele dagen naar uitschieters tot zelfs twintig maanden. Mohammed (42) uit Syrië vertelt over de wanhoop die dat bij hem teweegbrengt.

- **Uitzichtloos leven**

'Onze vlucht uit Syrië strandde in een vluchtelingenkamp in Griekenland. Daar zouden we vijftien maanden wonen, en daar zijn mijn vrouw en drie kinderen nu helaas nog steeds. Het leven in het kamp is uitzichtloos. Er is niets te doen en de criminaliteit in het kamp grijpt steeds meer om zich heen. Ondertussen kan geen mens of organisatie vertellen wanneer deze situatie eindigt en waar we uiteindelijk samen een toekomst zullen vinden.'

Ibrahim, Dünya en burens Fred en Marianne: 'Nu zegt iedereen op het plein ons gedag'

Door burens Marianne (67) en Fred de Paauw (66) voelen Ibrahim (34) en Dünya Özyavuz (30) uit Turkije zich thuis in hun buurt. 'Niemand zei iets terug. Wat deed ik verkeerd?'

- **Goede vriend Fred**

Sinds het kopje koffie zijn de families bevriend. Ibrahim: 'Mijn goede vriend Fred en ik gaan klussen of naar de groentetuin. Of we gaan met zijn allen naar het park of de markt.' Al snel brachten ook andere burens een kaartje of een bloemetje langs. 'Nu zegt iedereen op het plein ons gedag', vertelt Ibrahim. 'Toen we hier net woonden, waren we een beetje bang. We kenden niemand en spraken de taal niet. Maar nu, dankzij Marianne en mijn goede vriend Fred, voelen we ons meer thuis.'